

Trektocht Ardennen

Dat er dit jaar wat afgetocht is zal je wel gemerkt hebben in de laatste Kronieken en één van de vaste waarden in dit soort activiteiten is de jaarlijkse trektocht het tweede weekend van september. Het enige verschil tussen een gewone tocht en een trektocht is dat een trektocht twee gewone tochten na mekaar zijn en dat we dan in de helft zo moe zijn en zo'n vaak hebben dat we tentjes moeten meenemen om te kunnen overnachten. Nog een verschil is dat we het bij een trektocht niet 's avonds thuis kunnen eten en het vertikken om in een restaurant te gaan eten zodat we zelf vuurtjes en ingredienten mee nemen om aan haute cuisine te kunnen doen. Voor de rest is alles hetzelfde. Stappen van 's morgens tot 's avonds. Zo ook de trektocht '97.

In de loop van de eerste dag, met traject tussen Tennevile en Saint-Hubert, van deze vijfde trektocht was het nogal wisselvallig weer. Dat we nat werden was soms wel onze eigen fout. Toen we de eerste maal wilden stoppen was dat op een mooi plekje in het bos onder de bomen, maar er rees onenigheid want wat verder zou er wel zon zijn en echt warm was het niet. Wat verder was er inderdaad zon maar niet aantrekkelijk om er te zitten zodat we nog maar wat verder gingen om dan uiteindelijk te verpozen midden op een betonnen brug in de regen. Enfin, we waren toch weer een kilometer verder.

Nadat Jef VDH zijn sokken terug op orde had gebracht zittende op zijn zelf meegebracht stoeltje dat tegen dat hij het echt nodig had toch weeral kapot was, en Marcel V.H., die overigens veel afweet van Pattontanks, een nummertje had gebracht met zijn paraplu stapten we verder om na een tijdje weer eens te stoppen voor het middageten. Het was een mistig plekje in het bos wat door Marcel B. prompt gedoopt werd als taverne "in den Doemp" wat helaas nadat we goed en wel uitgepakt waren taverne "in de Regen" werd.

Nadat we een (zeer) dikke 20 km hadden gestapt merkten we de dubbele torens van St.-Hubert op. Het einde van de eerste dag was in zicht. En hier merk je het verschil met een gewone tocht. Bij een gewone tocht ga je nu naar huis, bij een trektocht zet je je tentje op.

Eddy D.R. die de tocht had georganiseerd waarschuwde ons voor de camping. De bazin kon er nog door maar de baas viel echt niet mee. Het eerste wat we deden was naar de kantine gaan om onze ergste dorst te lessen voor we de tentjes gingen rechtzetten. Marie-Louise van Marcel B. en Jos M. zouden voor de soep zorgen en hadden daarvoor uiteraard veel water nodig. Omdat we in het begin van de camping iets als een waterkraan hadden opgemerkt wou Danny aan de bazin vragen of die kraan werkte. Hij draaide zich om en toen pas beseftte hij dat het hier in het frans te doen was. Omdat hij niet onmiddellijk het juiste woord vond haperde hij wat hem een ijskoude blik van de bazin opleverde. Men mag stellen dat de bediening beleefd maar onvriendelijk was. En dit was dan nog maar de bazin. De baas kregen we gelukkig niet te zien.

Geen probleem, we zetten onze tentjes recht, voerden onze culinaire hoogstandjes uit en trokken terug naar de kantine waar we gezellig liedjes zongen en vrolijk moppen vertelden. Nadat Marcel VH even buiten was gegaan, kregen we zelfs Basiel (de broer van Kamiel) Spiessens over de vloer met een zelfgemaakt liedje. Om ons lustrum te vieren werden we bedeed met een T-shirt waarop de woorden "Viator" (wat betekent "Trekker") en "KWB Reet Centrum". Tegen een uur of twaalf werden we echter verzocht de kantine te verlaten zodat we

maar naar onze tentjes trokken waar we diep in onze slaapzak kropen want het was ondertussen ferm koud geworden.

Toen we de volgende ochtend onze tentjes terug hadden opgerold vatten we het tweede deel van de tocht aan. Een prachtig parcours dat over glooiende heuvels trok, nu eens door de bossen dan weer door de velden waar witte schapenwolkjes schaduwvlekjes over het landschap strooiden. Het was zo mooi dat we er zelfs op een bank bij gingen zitten onder het nuttigen van een "chocotof", ons gul geschonken door Danny. Pas als onze chocotof op was (en u weet, een chocotof dat duurt lang) stapten we al keuvelend over diverse onderwerpen zoals Pattontanks waar Marcel V.H. het samen met Jan V. over had, verder.

De natuur was uitbundig, nadat we lange tijd langs een afsluiting van een jachtdomein hadden gestapt kwamen we terecht in schouderhoge varens en in een bloemenveld waar de pluizen in onze neuzen vlogen.

De truk met de Strohrum van 80° lukte ook dit jaar weer. Nu was Marie-Louise het slachtoffer. Hoe langer we stapten hoe meer Leon B. in form raakte. Plots kon hij zich niet meer houden en huppelde hij als een gems over omgezaagde boomstammen en zonder vallen nog wel.

De enigen die eigenlijk echt braaf waren waren Hugo V.B. (ah ja, want dat is onze voorzitter en die moet het goede voorbeeld geven), ikzelf en Paul Ferket, alhoewel deze laatste mij een flinke loer heeft gedraaid. Ik mocht mee in zijn "luxe tent voor vier personen" slapen. Het was echter iets minder luxueus. Er geraakten zeer zeker vier personen in, als je ze boven mekaar zou stapelen. Maar geen nood, de ware trektochter maalt niet om een beetje gebrek aan luxe, het ging best en met een paar professionele oorstoppes in de oren, want het schijnt dat er zijn die snurken, kon de nachtrust niet kapot.

Na 17 km (officieel want onze voeten zeiden dat het er meer waren) bereikten we het eindpunt Smuid. Dat was een foto waard en een toevallig voorbijwandelende vrijwilligster werd verzocht op het knopje te drukken zodat we er allemaal opstonden. Hier leerden we van de fotografe, die tot de autochtone bevolking behoorde, waar we nu eigenlijk waren. Wij zegden steeds: "Smuit, Smit, Smut" of iets dergelijks maar het is "Smwi". Ons eindpunt heette dus Smwi.

In het dorpje Smuid, een voorschoot groot, namen we nog onze laatste verfrissing, en nog één en nog één... Jef V.D.H. verboederde met het hondje van de bazin en beloofde het beestje dat hij het volgend jaar zou komen halen om het mee stappen aan zijn zij op de volgende trektocht.

De trektocht '97 zat er op en na een plasje togen we in één ruk huiswaarts tenminste de meesten onder ons want de auto waar Jef V.D.H. in zat dook voor we in Namen waren nog even de pechstrook op om Jef nog dringend zijn volgende plasje te kunnen laten doen. Hetgeen men er in giet moet er ook terug uit.

Het is misschien eentonig, beste lezer, maar deze vijfde trektocht was zoals alle voorgaande ook weer meer dan geslaagd, niet in het minst omdat Eddy D.R. er weer een parcours had uitgekozen om duimen en vingers van af te likken.

Tot volgend jaar!

Jos